

ana vlad

de-a mama

Brasov, 2020

Copyright © 2020 Ana Vlad
Toate drepturile rezervate.
Ilustrația: DarkWorkX
ISBN 978-1-71660-752-3

nimănuî

ana vlad

1

se întinde o pătură mare - casa - pe iarbă
sub salcie, la umbră
în casă sunt de toate câni farfuriuțe copii
din grădina din jur se culege de mâncare
păpădii iarbă frunze de salcie
se rup mărunt
se pun pe farfuriuțe
și se dau la toți din casă să mănânce
în câni se pune apă din bălți
cipri de la zece e tata
și e mereu ocupat și absent
se dă cu bicicleta în jurul blocului
sau joacă fotbal cu alți băieți
nu-i place să fie tata dar acceptă pentru că
suntem mulți
și oricum nu are nimic de făcut

de-a mama

ceilați copii din bloc sunt copiii
iar eu sunt mereu
mama

2

într-o zi mi te-am închipuit și în
închipuirea mea ți-am făcut mâini picioare
așa cum are orice om cap ochi și gură
umeri genunchi glezne am pus pe tine o
rochie albă cu floricele albastre și-apoi
aproape fără să bag de seamă m-am vârât
în pânțelele tău

în ziua următoare mi-am dat seama că am
greșit uitasem să-ți închipui o inimă dar era
deja prea târziu așa că am rămas acolo
închipuindu-mi-te în continuare

am reușit să mi te închipui câteva luni bune
puteam chiar să jur că exiști cu adevărat îți
auzeam glasul bătăile inimii pe care
uitasem să ți-o închipui pașii răsul și mai
ales plânsul

într-o zi mi-am închipuit că te-am privit în
ochi am întins mâna și te-am atins

apoi

ca dovadă că ai fost doar o iluzie

de-a mama

ai dispărut

ana vlad

3

vara

la etajul cinci era mereu soare

tata avea miere de albine într-un tub ca de
pastă de dinți

mama făcea de mâncare

alerga să răspundă când suna telefonul

și îmi spunea povestea cu somnorilă-pui-
de-somn

seara

bunica venea pe al noi o dată pe săptămână
și aducea bujori

din grădină

iarna

la etajul cinci era mereu soare

tata lega sania cu o funie groasă mă suia pe
ea și alerga ca nebunul

râzând

prin zăpadă
mama făcea de mâncare
alerga când suna telefonul
avea grijă să port mereu ilic și papuci
și îmi spunea povestea cu somnorilă-pui-
de-somn
seara
bunica, iarna, nu prea venea pe la noi
și uneori
între anotimpuri
timpul se făcea nod și-atunci
la etajul cinci era întuneric beznă
mama, tata și bunica dispăreau
în camera mică pândeau un urs rău
după dulap se ascundea un asasin cu
pălărie
bețivul de pe treptele grădiniței mă apuca
de gleznă

ana vlad

iar eu, paralizată de frică, îmi lipeam
urechea de ușă și așteptam

să te întorci

4

andrei era un băiat înalt tăcut rușinos
iar eu eram destul de mare să nu mă holbez
la el atunci când
aveam să aflu că
mama lui nu e mama lui și
tatăl lui nu e tatăl lui
m-am holbat doar la mine și m-am întrebat
oare cum e
să nu știi că mama ta nu e mama ta
și tatăl tău nu e tatăl tău
cum e să ai niște străini drept părinți
și niște părinți drept străini
și mi-am spus ce bine
ce bine că eu nu sunt așa

ana vlad

5

tai cu cuțitul
înveliș după înveliș
te doare?
ai o mie de straturi
o mie de inimi
o mie de iaduri
și-mi pare că mă faci să plâng
unde ți-e miezul?
ești ca o ceapă
cu inima iute
și albă

6

și-apoi, ca orice înger decăzut, am făcut tot
posibilul să te distrug numai că tu erai deja
în iad

aveai o bluză galbenă cu floricele verzi și o
fustă verde o masă sub care nu era linoleu
și un bărbat

copilul ți se juca sub masă pe betonul plin
de pete galben-verzui și afla adevăruri pe
care niciun copil nu ar trebui să le afle

adevăruri înghesuite sub preș putrezite și
bâzâite de muște grase

pe care tu le alungai cu gesturi repezi
făcute din mâna cu antebrațul umflat și
vânăț dar pe care bărbatul nu te lăsa să le
uiți ridicând mereu colțul preșului și lăsând
duhoarea galben-verzuie a păcatului să
inunde tot

dar tu deschideai larg fereastra timpul
trecea copiii creșteau păcatele se subțiau

ana vlad

și-apoi, ca orice dumnezeu repus în
drepturi, ai făcut tot posibilul să mă salvezi

7

fugi de mine de la începutul timpului și
încă nu te-ai oprit
cu cât te chem cu-atât mai mult tu
fugi
te izbești de zidurile pe care tu
singură le-ai ridicat între noi
te ridici și
scurmi cu unghiile muști
din piatră dai cu picioarele până
se dărâmă și
fugi iar
uneori arunci în mine cu
pietre oameni frici
apoi o iei de la capăt și
construiești alte ziduri nu știi
cum de n-ai observat până acum

ana vlad

că mereu în
fuga ta de mine
ești prinsă între ele

8

într-o zi cipri s-a mutat din bloc au cărat
mobila cu tir-ul pe care îl conducea taică-
său și de atunci nu l-am mai văzut

am devenit o familie incompletă și
disfuncțională marcată de certuri angoase
și depresie

începusem să nu mai avem loc în casă și o
auzeam din ce în ce mai des pe mama cu
cinci copii din blocul vecin urlând și
făcând-o pe fiica ei cea mare curvă

în timp ce copiii mai mici începuseră să
plece de pe pătură și să se joace de-a
altceva

și deși culegeam în continuare din grădină
păpădii iarbă și frunze de salcie le rupeam
mărunt le puneam pe farfuriuțe și le
dădeam celor din casă să mănânce

după plecarea lui cipri, nimic nu a mai fost
la fel

9

dacă n-ai simțit singurătatea strecurându-ți-
se prin vene posedându-te cu aerul ei suav
de mireasă tânără dacă nu te-ai uitat
niciodată în jur și nu i-ai văzut pe toți
plecând dacă ai vrut să spui și n-ai avut cui
dacă ai vrut să fugi și n-ai avut unde dacă
ai stat pe loc și ai auzit-o curgându-ți prin
vene sssssssssss sssssssssss sssssssssss
până când ai devenit dependent și ai
început să o cauți și să o dorești precum un
narcoman drogul preferat atunci taci

10

știi ce e dorul?
am văzut o femeie cu ochi albaștri
și cordonul ombilical a zvâcnit ca o parâmbă
trasă de ancoră
în adâncuri
trăgându-mă după el de fiecare dată
tot mai adânc
ce sunt astea?
prostii scrise de dor
îmi înmoi penița în amar și scriu
despre ancore parâme și adâncuri
în care ți-e frică să te uiți

ana vlad

11

într-o zi, niște copii au dat cu pietre și au
spart ouăle din cuibul unor lebede
tatăl-lebădă a plecat, iar mama-lebădă a
rămas lângă ouăle zdrobite și a plâns
până a murit
tu cum de mai trăiești?

12

îmi imaginez că ești o făptură
supranaturală o sânziană prinsă
în mrejele unui muritor la solstițiu
te despoi dansezi drăcește prin
trifoiul înflorit sub luna
amară ca fierea dansezi
preț de o aducere aminte apoi
te îmbraci și fugi în casă unde
te așteaptă bărbatul
și copiii
și uiți

13

povestea noastră e ca o emisiune de televiziune la oră de maximă audiență la care se uită gospodinele în timp ce fac ciorbă de perișoare și tocană de ciuperci în capoatele lor înflorate cu coafurile lor ieșite din uz cu oja lor sărită de pe unghii uneori pierd esențialul pentru că trebuie să amestece în oală chiar atunci și nu văd cum mă urc în mașină și alerg la tine moartă de dor cu o bromelia în mână și-ți spun

[revenim după publicitate]

și nu înțeleg de ce tu ești stânjenită și nu înțeleg de ce eu sunt aproape răzbunată de ce perișoarele s-au destrămat în ciorbă și

tocana de ciuperci s-a prins de fundul oalei atât de dramatic încât spun

[emisiunile astea au devenit din ce în ce mai proaste, nu mai înțeleg nimic din ele]

de-a mama

căci să mă dai să mă uiți și să nu mă mai
cauți niciodată nu e un final fericit care să
merite maxima audiență a gospodinelor
cărora nu le-a ieșit mâncarea deși au
amestecat în ea la timp

ana vlad

14

iarna ne luam săniile și
patinele și
uitând de casa de sub salcie eram
eschimoși înțurțurați cu obraji de mere
coapte ridicam cazemate și
ne împrieteneam cu
ioana de la blocul vecin și
cipri nu mai era tata eu
nu mai eram mama copiii
nu mai erau ai noștri ceea ce
era bine căci uneori eram
bolnavi

15

la spital era totul alb
alb ca o iarnă nesfârșită
în care mâncam țurțuri și zăpadă
în loc de pădăii, iarbă și frunze
undeve cineva vorbea
mama plângea
tata se împotrivea
apoi se făcea noapte
acasă era totul la fel
la fel ca înainte de boala
în care mâncasem țurțuri și zăpadă
în loc de frunze, iarbă și pădăii
cineva mă ținea în brațe
și îmi dădea să beau un lichid alburiu
făcut poate tot din țurțuri și zăpadă

ana vlad

cineva mă mângâia pe frunte și mă întreba
ceva

iar eu răspundeam am visat că e totul alb

alb ca o iarnă nesfârșită

în care mănânc țurțuri și zăpadă

și mă îmbolnăvesc așa de rău

că mama plânge și tata se împotrivește

asa că de-acum înainte

o să mănânc doar frunze, păpădii și iarbă

să nu se mai facă niciodată noapte

în mama

și tata

16

sertarul cu ață și ac e plin de hârtii
aruncate acolo unele peste altele
de-a valma
cu scrisuri repezi și învolburate
în graba ta de-a scăpa de cuvinte
în grabă
sertarul e al unei mese vechi
puse lângă fereastră
poate e chiar masa sub care nu era linoleu
sau poate alta
când simți că dau năvală cuvintele
smulgi scaunul de lângă sobă
deschizi sertarul
cauți creionul bont
te înțepi în ac
te înfășori în ață

ana vlad

dai perdeaua la o parte să intre lumina
și lepezi cuvintele pe foaia netedă și
îngălbenită
devreme
apoi o arunci
fără nici un cuvânt
în sertarul cu ac și ață

17

când ploua stăteam în casă și visam oi cu
lână moale în care să ne cuibărim când s-o
lăsa întunericul salcia plângea în grădina
din fața blocului tristă și părăsită banca pe
care de obicei stăteau babele mustea uimită
iar bara de fier pe care făceam
echilibristică era albastră. știi?

ana vlad

18

bărbatul voia o droiaie de copii
care să-l caute prin buzunare când vine de
la muncă

ce ne-ai adus, ce ne-ai adus

el să-i ia în brațe pe toți

apoi să le dea din buzunarele lui lumea
întreagă

femeia visa o viață curată

o casă curată

o slujbă curată

și copii curați

după ce și-au spulberat singuri visurile

au apelat la un plan B

cu două variante de răspuns

B1

uneori oamenii fac copii din greșeală

uneori, când oamenii fac copii din greșeală
violeta o ține pe dana în brațe
se uită urât la neamurile înstărite care vor
să îi ia sora pentru că și-au spulberat
singure visurile
și spune *danamea*

B2

orfelinatul din vârful dealului găzduiește
copii de toate vârstele
lăsați acolo de mamele lor care visează la o
viață mai bună
orfelinatul din vârful dealului are programe
de adopție pentru toți tinerii care și-au
spulberat singuri visurile
și bebeluși tăcuți și grăsuți, părăsiți de
curând de mamele lor
ce bucurie!

ana vlad

19

omul rău să fie bun

leneșul să fie harnic

bolnavul să fie sănătos

săracul să fie bogat

familia să colcăie de viermi pe dinăuntru și
să sclipească frumos pe dinafară

religia să fie mai presus de orice

diversitatea să fie doar un cuvânt în
dicționar

vicioșii să fie marginalizați

bolnavii să fie îndepărtați

femeile nemăritate să-și abandoneze copiii
născuți în păcat

amin

20

noaptea
totul se petrecea absolut firesc
mă dezintegram încet și complet
în particule infinitezimale de praf cosmic
și o luam de la capăt - știi,
eu nu mă puteam naște decât din tine -
și pentru că nu te găseam niciodată
mi te închipuiam iar
și iar
și iar
până când se făcea dimineață
și mă recompuneam la loc
în copilul căruia îi lipsea mereu ceva

ana vlad

21

din inimă ți s-a prelins într-o zi
un fir de ață care s-a întrupat într-o rochiță
verde
cu care mă îmbrăca mama dimineța
când ne țineam de mâini și cântam
apoi beam ceai
apoi găseam firul de unde începea rochița
și trăgeam tare de el
apoi mama spunea nu trage, că se deșiră
apoi plecam cu tata și pe drum ne opream
și ne uitam în vitrina blănăriei
unde era o scorbură în care locuia o vulpe
împăiată
care ținea în labă un ac mare de cojocărie
și cosea
apoi vedeam în scorbură o mogâldeață din
blană

de-a mama

despre care tata îmi spusese că e puiul
vulpilor

apoi trăgeam atât de tare de firul de unde
începea rochița

că începea să ți se deșire inima

ana vlad

22

apoi n-a mai fost de-ajuns
așa că am luat foarfeca
și-am tăiat
prima a fost rochița verde
mama m-a certat și m-a întrebat de ce am
tăiat-o
era urâtă mama
așa cum mă certa
de aceea n-am mai tăiat rochițe
îmi tăiam doar părul
în speranța că într-o zi
voi reuși să tai
firele cu care sunt legată
de tine

23

povestea se termină în fiecare
seară și începe în fiecare
dimineață mereu la fel mama
se trezește când afară e
încă întuneric se
ridică din pat și
iese în curte la fântână scoate
apă ia cu cana din găleată și toarnă
la rădăcina unui ciot din care
nu iese niciodată
nimic se duce apoi înăuntru și
își trezește pe rând copiii se
uită la ei se
uită la ea și
uită

24

ai auzit ce a făcut ioana?

(odată am făcut o cazemată de zăpadă împreună: ioana, diana de la unu și eu/ nu aveam mai mult de opt-nouă ani/ era o zi obișnuită, se înserase deja, iar zăpada ne ajungea până la genunchi/ așa erau iernile atunci/ cartierul sclipea alb, iar cele câteva mașini ale anilor '80 hibernau acoperite de zăpadă în parcarele încăpătoare sau de-a lungul trotuarelor, ca niște urși mari și albi/ nu știu dacă s-a luat curentul în seara aia, deși era o seară obișnuită, iar în serile obișnuite se lua mereu curentul/ albul zăpezii și bucuria noastră în timp ce construim fortificația în capătul aleii din fața blocului ne-au făcut să pierdem noțiunea timpului și să ignorăm orice altceva s-ar fi întâmplat în jurul nostru/ am construit cazemata, trebuie că a durat ore, apoi ne-am bulgărit, unele de o parte, altele de cealaltă parte a ei/ până atunci n-o văzusem pe ioana râzând așa/ mai târziu,

de-a mama

când tatăl ioanei a venit și a luat-o pe ioana
în casă, seara obișnuită s-a așezat, albă,
într-un colț)

ioana a murit

ana vlad

25

adulmec oamenii care au tendința să fugă
îi pândesc și îi prind în mrejele mele
îi țin strâns acolo și le spun
de dimineața până seara ca vor fugi
uneori îi îndemn să fugă
mai ales în momentele de liniște absolută
când mi se face teamă că ar putea rămâne
iar eu nu mi-aș mai putea împlini destinul
de a fi abandonată din nou
și din nou
și din nou

26

dimineața de duminică

27 aprilie 1986

a adus

în casa bunicilor de la țară

o liniște de moarte:

prin geamlâcul cu perdele brodate

nu răzbătea niciun cotcodăcit dinspre găini

niciun zgomot de lanț dinspre fântâna cu
apă bună de la gard

niciun glas scăpat afară pe poartă dinspre
vreo curte

din casă nu se auzeau voci de oameni care
trebăluiau

ori doar își beau cafeaua

șoriceii din pod nu umblau de colo-colo

mâncând grâul găinilor adăpostit acolo

așa că am coborât din patul înalt și foșnitor

ana vlad

tulburând liniștea înstăpânită
m-am uitat la oamenii încremeniți în
pozele de pe pereți
și-am ieșit în cerdac.
acolo, mama
făcea bagajele tăcând
și tot tăcând mi-a arătat spre liniștea de
afară.
în fața cerdacului, via se întindea verde
crudă, sub cerul neîmblânzit de aprilie
la gard, bunica acoperea fântâna cu apă
bună
bunicul tocmai terminase de băgat găinile
în cotețe
iar tata
pregătea de plecare dacia noastră galbenă
1310.
părea că ziua ce trecuse
își întinsese liniștea de moarte

peste găinile bunicilor și peste apa din
fântână

peste via verde și crudă și peste cerul
neîmblânzit de aprilie

peste chipurile încremenite în pozele de pe
pereți

și chiar și peste șoriceii din pod

iar pe oameni

îi lăsase

muți

ana vlad

27

în spatele tabloului
pe hârtia gălbuie a certificatului de naștere
în ochii tatei
în cuvintele mamei
în mințile tuturor
acest copil a avut noroc
priviți-l
a fost aruncat de propria mamă
dar aceste suflete bune
l-au salvat și l-au făcut om
un om făcut din bucăți lipite anapoda
un frankenstein căruia nu i-a mai încăput
inima în el
și i-a fost lăsată pe-afară
s-o vadă toți

de-a mama

ca pe tabloul cu dansatoarea de flamenco
în care
a stat ascuns timp de 24 de ani adevărul
din certificatul de naștere
din ochii tatei
din cuvintele mamei
din mințile tuturor

ana vlad

28

fugi cât te țin picioarele și nu te uita înapoi
ai un ochi albastru și unul necunoscut
prin vene îți curge minciună picurată cu
grijă
zi de zi
strop cu strop
fugi

29

o priveam cu pupilele îngustate cum se
izbește de geamul închis o
așteptam să obosească apoi cu o mișcare de
felină o
prindeam o priveam în ochii mari și
bombați și nu știam dacă mă
vede și ea în timp ce zbârnâie și se zbate
între degetele mele îi
rupeam prima dată o aripă privind-o în
continuare în ochii mari și
bombați apoi cealaltă aripă ea
zbârnâia în continuare sau poate doar mi se
părea și
rămâneam nedumirită de unde
vine zbârnâitul dacă nu de la
aripi dar uitam aproape imediat așa că îi
rupeam un picior apoi alt

ana vlad

picioar și tot așa până când rămânea un
corp inert pe care îl
aruncam pe jos printre
celelalte ție
când ți-au fost smulse ultima
dată aripile?

30

dragostea
e un grăunte de praf suflat de vânt
pe sub ușă
în toiul nopții
uneori nici nu o simți
alteori
când dă de căldură
se umflă ca un bob de porumb
pocnește și înflorește
se înfășoară prin așternuturi
arde pe la tâmpile și pe la încheieturile
inimii
geme
suspină
urlă
și uneori

ana vlad

aşa cum a venit

pleacă

31

pe pătura de sub salcie a venit
odată
un greier
noi ne-am speriat
ne-am ridicat în picioare
și-am început să țipăm
el a început să cânte
noi am tăcut
să-l auzim mai bine
el a cântat în continuare
noi ne-am așezat la loc
în liniște
el s-a speriat
a sărit înapoi în iarbă
și de atunci nu l-am mai văzut
dar l-am auzit

ana vlad

cântând

toată vara;

pe pătura de sub salcie a venit

odată

toamna

mamele din bloc

harnice ca niște furnicuțe

au început să pregătească borcanele mici
pentru zacuscă

sticlele cu gura largă pentru suc de roșii

borcanele mari pentru murături

uniformele pentru școală

foarfecele pentru aripi;

de atunci

n-am mai auzit greierul

și nici furnicile nu ne-au mai plăcut atât

de mult

32

programul MAMA rulează în background
zi și noapte îl aud
vuind înfundat ocupă
aproape tot spațiul de pe hard deși
e un soft de proastă calitate uneori
interferează cu alte programe le ia
din spațiu le face să
ruleze lent am încercat
să-l dezinstalez am formatat
discul cred
că e virusat
și doare

33

ce risipă acești
copii al mei, născuți din
sângele meu, din
pânțelele meu, din
încăpățânarea mea. pot să-i
urăsc și să-i iubesc după
bunul meu plac. pot să îi
chem și să-i alung după
bunul meu plac. pot să îi
dau și să-i păstrez după
bunul meu plac. pot să îi uit.

34

ești
o caracatiță uriașă
cu cinci tentacule
fiecare tentacul
e câte un copil
de-al tău
ne ții legați
ca să ne urăști îndeaproape
sau
mai rău
îți suntem indiferenți
căci tu nu știi
să iubești
știu asta pentru că
deși pe mine m-ai tăiat
încă de la început

ana vlad

ți-am crescut la loc

ca să îți arăt

cine ești:

o caracatiță

uriașă

cu cinci tentacule

35

stau în ușa și fac cu mâna unor corăbii de
piraiți care trec

pe una dintre corăbii e fratele meu, copilul-
pirat

mă caută să-i rup inima, căci tu nu ți-ai
făcut treaba cum trebuie

tu doar l-ai lovit cu pietre, l-ai renegat, i-ai
asmuțit pe toți împotriva lui și l-ai lăsat să
zacă în șanț, plin de sânge

mi-ai lăsat mie treaba murdară, dar nu-i
nimic, o fac cu plăcere

într-o luni dimineața, când se așteaptă mai
puțin

îmi scot sufletul din mine, îl dau la câini,
iar lui nu-i rămâne decât

să se salveze singur

36

sora de 8 ani a prietenei mele a murit de leucemie, după câțiva ani de suferință; mama ei nu i-a iertat niciodată surorii sale faptul că a adoptat un copil imediat după tragedie

fata de 10 ani a unor cunoștințe a murit din cauza unei tumori la creier la doar câteva săptămâni de la debutul brusc al unor dureri atroce de cap, care, în pauzele dintre ele, o lăsa să iasă cu patinele, să se dea cu sania, să se joace cu zăpadă, nelăsând pe nimeni să bănuiască nimic

băiatul de 19 ani al prietenei mamei mele a murit căzând de pe o stâncă, în timp ce încerca să facă alpinism fără măsuri de siguranță corespunzătoare

fata din cartier a cărei mamă striga la noi să ne jucăm frumos cu ea, căci corpul ei înflorește, a murit la 20 de ani din cauza unei tumori la creier apărute de nicăieri înainte cu doar câteva săptămâni

aceștia sunt toți copiii morți ai copilăriei
mele

și părinții lor

o altă fată din cartier a căzut în gol de la
etajul zece, intrând în liftul care nu era
acolo; a supraviețuit; mama ei încă mai
umblă ca o fantomă prin cartier

alții, precum ioana și dani, au murit târziu,
sufocați în destine care nu erau ale lor, iar
după moarte, sufletele lor s-au întors acasă:
al lui dani fumează și acum pe treptele
dintre etajele trei și patru, iar al ioanei se
aude, din când în când, la radio

ana vlad

37

iarna

când ne dădeam cu sania la pod

ne înșiram de-a lungul derdelușului

de jos până sus

copil sanie copil sanie copil sanie copil

sanie copil sanie

în ordinea neputinței

căci să urci dealul prin locul prin care îl

poți urca

era pierdere de vreme

de dovezi de prietenie

de apartenență la familia de pe pătura de

sub salcie

și de răs

iarna

când ne înșiram pe derdeluș

de-a mama

copil sanie copil sanie copil sanie copil
sanie copil sanie

în ordinea neputinței

știam că nimeni nu va fi lăsat în urmă

nimeni nu va fi alungat

iarna

ana vlad

38

noaptea, înghesuită într-un colț

timpul, suprimat

un telefon cu disc, îngălbenit de vreme, pe
o măsuță rotundă, de lemn negru, tocit, cu
picior

cifre nedeslușite, învârtite fără speranță
până la opritorul metalic

sunetul de arc întins, apoi destins

cablul buclat, ducând la receptorul lipit de
ureche

mâna tremurândă

alo?

vocea caldă și familiară

mirarea din ochi, plex și frunte

inima

răspunsul aton: sunt eu

ani întregi comprimați în două secunde:
cea din urmă și cea dintâi, în ordinea asta
ce faci? nu mi-ai scris, nu am primit nicio
scrisoare

imaginea cutiei poștale ce așteaptă de
veacuri la intersecția dintre strada serii și
strada dimineții, acolo unde noaptea stă
înghesuită în colț, cu timpul suprimat
receptorul pus în furcă la celălalt capăt
tonul de ocupat

strada serii colț cu strada dimineții, strada
dimineții colț cu strada serii: aparent,
același colț de stradă, uneori suprimând
noaptea, alteori ziua, adăpostind aceeași
cutie poștală

scrisoarea

ana vlad

39

la câte
adevăruri
este supus
un om
într-o viață?

40

cel mai frumos
dezechilibru
al meu
a fost toamna
în care mama
a avut
ochi albaştri

ana vlad

41

dar cine nu preferă minciuna?
e mai ușoară
mai frumoasă
are sclipici
și fundițe
chiar dacă pe la încheieturi i se întrezărește
putregaiul
are vocea blândă
și ochii albaștri
pe care i-ai căutat toată viața
îți spune fata mea
te iubesc
îți spune îmi pare rău și
iartă-mă
te înfășoară într-un giulgiu și te ridică la
cer

de-a mama

te îmbată de tine
și când vezi că din gura putrezită îi atârână
bălos
singurul adevăr
iei o batistă și-l ștergi:
mama nu minte

ana vlad

42

orașul meu nu m-a înșelat niciodată
m-a primit cu brațele deschise de la început
mi-a pus o salcie în grădina blocului în
care am locuit
munți de jur împrejur
case vechi în care poți să te joci de-a orice,
că bunica te așteaptă cu ceai
piatră cubică în care se reflectă lumina
felinarelor atunci când plouă
dealuri
dragoste

43

în dulapul mare, vopsit în alb, din bucătăria imaculată, miroase a curat, a cafea și a încă ceva/ în cutia de tablă cu imagini colorate sunt cuburi de zahăr/ ceștile de cafea alb-gri cu flori albastre stau aliniate în vitrina cu geamuri încrustate ale aceluiași dulap, printre pahare bombate, cu buline galbene

ceaiul înmiresmează tainic pervazul lat, acoperit cu o pătură groasă/ ninge/ geamurile aburite sunt acoperite de o lume din forme decupate din șervețele de masă/ bunica e undeva, în lumea ei/ două lumi coexistă în aceeași bucătărie imaculată, cu dulap mare, vopsit în alb, în care e o cutie de tablă plină cu cuburi de zahăr/ cel mai dulce zahăr, pentru cea mai dulce singurătate/ în dulap miroase a curat, a cafea și a încă ceva

soba cu plită duduie în așteptarea aluatului frământat în liniște de bunica/ are un șorț înflorat peste rochia simplă, și mânecile

ana vlad

suflecate/ uneori oftează, aproape
suspînând, dar nu e durere în oftatul ei, ci
un fel de împăcare/ suspină, frămîntă, lasă
la dospit, coace/ pe colțul dulapului,
pasărea din lemn care bea apă stă
nemișcată

perdeaua albă delimitează regatul, ce se
întinde cât e pervazul de lung și de lat, de
lumea bunicii/ prințesa ia ceaiul singură, pe
pătura groasă, ce acoperă întreg regatul, și
privește în zare, la orașul alb din șervețele
de masă, construit, la porunca ei, de mințile
și mâinile dibace ale celor mai renumiți
arhitecți și constructori/ turnuri de toate
mărimile sunt legate între ele prin poduri
largi, pe care se plimbă doamne cu umbrele
de dantelă și domni cu pălării înalte/ în
lumea bunicii miroase a pâine

bunica întinde mâna spre pasărea de lemn
care bea apă și o atinge ușor, cu degetul
arătător/ pasărea începe să bea apă, scoțând
un sunet mic, ritmat/ prințesa dă năvalnic
la o parte perdeaua albă, se uită cu ochi
mari la pasărea din lemn și râde, râde

44

am găsit-o, e a noastră
ați strigat
și ați început să mă îndesați în tot felul de
inimi
să mă roștiți cu tot felul de limbi
să mă adulmecați ca pe tot felul de prăzi
nu se potrivește
v-ați mirat
e prea mare
ba e prea mică
are mâinile întinse spre cer
ca niște crengi de copac
și inima albastră
e amară ca fîerea
duhnește a frică
nu se potrivește

ana vlad

poate nu e a noastră
întoarce-ți-o pe toate părțile
găsiți-i toate defectele
aruncați-o!

45

se strâng cămile și farfuriuțele de pe pătură
și se bagă într-o pungă de-un leu
se ia pătura de colțuri și se scutură bine
se împătorește
și se duce în casă
se ia la revedere de la copiii cu care n-o să
te mai vezi niciodată
pentru că e toamnă și
ai tăi te-au mutat la altă școală
se pune uniforma curată și cravata de
pionier zdrențuită la gât
se privește în oglindă
se ia o foarfecă
se taie o șuviță de păr
și încă una
și încă una

ana vlad

se pune cordeluța pe cap
se poartă dialoguri imagine
se ascunde frica pe fundul ghiozdanului
și se începe o nouă viață

46

și-apoi eu, fiica aventurierului
am încercat să te salvez
căci trăisei deja toată viața fără mine
îți încrustasei deja toate ceasurile de tristețe
pe frunte
îți secaseră deja toate lacrimile și toate
suspinele și toate blestemele
vina se săturase să te înghesuie într-un colț
și să te siluiască ca pe o sfântă uitată de
dumnezeu la soare într-o după-amiază de
duminică
ura îți întinsese destul la picioare covorul
roșu pe care urcai dimineața din iadul în
care erai aruncată noaptea
odată cu toate fantasmele tale
căci nu te dădusei nimănui mai aprig decât
aventurierului
fie el blestemat

ana vlad

și niciun copil pe care l-ai mai avut nu îți
umpluse golul lăsat de mine

căci eu sunt specială, nu-i așa?

sunt secretul pe care îl știe toată lumea
nu-i așa?

sunt buboiul care supurează continuu și pe
care îl ascunzi sub haină

nu-i așa?

sunt fiica aventurierului și-am vrut
să te salvez

47

dar tu
mi-ai pus foarfeca în mână și-ai spus
nu te-aș fi căutat
niciodată
și-atunci
am tăiat

ț'c

Cuprins

1.....	5
2.....	7
3.....	9
4.....	12
5.....	13
6.....	14
7.....	16
8.....	18
9.....	19
10.....	20
11.....	21
12.....	22
13.....	23
14.....	25
15.....	26
16.....	28

17	30
18	31
19	33
20	34
21	35
22	37
23	38
24	39
25	41
26	42
27	45
28	47
29	48
30	50
31	52
32	54
33	55
34	56

35	58
36	59
37	61
38	63
39	65
40	66
41	67
42	69
43	70
44	72
45	74
46	76
47	78